

Médea

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 44. szám, 2019. október 31.

Épp a *Médeát* játszó színésznő érkezett. Örült a szerepnek, az az a szerep, amit még idősebb színésznőre is ráosztanak, mert beletesznek egy olyan értelmezést a darabba, ez a rendező mániája, hogy mindig beletegyen egy értelmezést a darabba, olyat is, ami persze nem abban van, csak a saját fejében, de olyan nagyra becsüli a saját fejét, hogy azzal még a görög klasszikusok sem tudnak versenyre kelni. Az a lényeg, mondta a színésznőnek, hogy Médea öregebb, mint Iaszón, és ez egy szirmait vesztett nő utolsó kapaszkodása a szerelembe, érted. Most te rólam azt mondod, mondta a színésznő, és a szokásos hisztérikus kitörés helyett, ami nagyon bejött egy bizonyos életkorban, most tényleg majdnem elsírta magát. Nem, nem, mondta a rendező, tudod, Andrea, én illet neked soha nem mondanék, meg nekem ma is az vagy, aki régen voltál, szóval nem csak a tehetséget látom benned, ami mindig is napnál világosabb, vagyis fényesebb volt benned, utálok ezeket a mondásokat, mert mindig összekeverem, hogy most mi olyan, mint amilyen. Most ezzel mit akartál mondani, kérdezte a színésznő.